

ПЪРВИТЪ СТЪПКИ

(Изъ романа „Братя“)

Една сутрина, когато даскалъ Стефанъ отвори пѣтнитѣ врата за да поеме къмъ баиритѣ, предъ него като изъ подъ земята изпъкна фигурата на младъ, снаженъ, набитъ момъкъ. Даскалъ Стефанъ го загледа и позна Хаджи Димитра, синътъ на Никола Кебеджията.

— Ще се скрия у васъ, даскалъ Стефане, — рече Димитъръ сърдитъ и измъченъ като отъ тежка безсъница.

— Защо? — попита смутенъ даскалъ Стефанъ. Той се сѣти каква може да е работата. Димитъръ бѣше познатъ съ своитѣ палавства и съ тежкитѣ побоища, които се стоваряха върху турци или турски доносчици... Той бѣше силенъ и безстрашенъ и само дирѣше какъ да навреди на нѣкой зълъ турчинъ или на нѣкой шпионинъ гръкъ. Тая несдържаностъ вредѣше не само нему, но и на българитѣ, които не рѣдко трѣбваше да отговарятъ за негови побоища.

И сега даскалъ Стефанъ бѣше увѣренъ, че Димитъръ пакъ е направилъ нѣкое престѣпление и може би твърде голѣмо. Иначе за нѣщо дребно, тоя гордъ гороломникъ не би търсилъ чужда закрила.

— Какво има Димитре, не разбирамъ, — сѣ тѣй треперящъ и малко смаянъ питаше даскалъ Стефанъ.

— Чакай! Пустни ме по-напредъ да се скрия. Всичко ще ти кажа. Въ Клуцохоръ сноватъ заптии и ме търсятъ. А пъкъ у васъ нѣма да дойдатъ да търсятъ, защото не вѣрватъ, че ще ме приемете.

Даскалъ Стефанъ наведе глава, помисли и рече:

— Върви подире ми. Богъ да ни е на помощъ... И на тебе... и на мене!...

Тѣ влѣзоха, бързо пресѣкоха двора и се изкачиха въ Стефановата стаичка, но, като помислиха че тукъ е опасно, слѣзоха пакъ,